

DAVANT LA MAR

¿Quin ritme, quina veu al meu entorn
em mena vers el teu abisme? On neix
la meua vida? Sóc arena o corn

de Déu, pedra o paraula, ocell o peix?
Davant el teu esguard, sóc l'home, el fang.
Dóna'm allò que tens de tu mateix

i que et diferencia del meu rang:
ona i sorpresa del misteri, olor
que no perd en el temps, i perla, i sang.

Entre la terra i tu, hi ha el meu dolor.
No té sentit, en tu, la cendra, el vel.
Voldria posseir el teu horitzó,

mar ample en llibertat, dolça i rebel,
suau al gest del Crist, mar que obrí pas,
fent-li murada, al poble d'Israel.

Jo sóc una ombra inútil i fenàs.
—Dóna'm de l'aigua del baptisme pur,
oh Déu, cetaci que engolí Jonàs.

Per l'aigua seré franc d'abís y mur,
i l'harmonia elevarà el meu cos,
i els sentits nodriran el meu conjur.

I jo davant la mar, aigua i repòs,
amor i passió, batalla i pau,
i senyor, en temporal, del propi clos.

On és l'estela de la meua nau?
Visc a precari, lluny de Tu, els esculls
al meu entorn, i en la folia esclau.

Serva la meua carn amb els tribulls,
i òssos i nervis en el quart creixent,
amb la mar agafada en els meus ulls.

Retorna'm la frescor del Sagrament.
Fes-me àtom en la llum del teu espai,
jo, terreny limitat de cor i ment.

Dóna'm la sal del teu amor. Que mai
retorni aigua estancada, sinó estoig
i ostra en la teua boca, frenc d'esglai,
i blau reposador, més que no el roig...
Que el meu destí sigui llençar-me, avar,
en el pregon del teu abisme, al goig
d'ésser dofí senyorejant la mar.

PERE RIBOT, PVRE.

Pinzellada Nadalena

Als meus fills, residents a Maracay

Com devia ésser la
primera Nit de Nadal
dels conqueridors, a
Caracas?

Assetjats per tribus
agressives, devia ésser
una Nit sembrada

d'estels d'enyorança. Els soldats de Diego de Losada,
devien veure rossolar les hores entre els fervorosos ser-
mons dels frares castrenses; amb l'arcabús o l'espasa a la
mà, orfes de l'alegria de la Cova de Betlem, a l'aguait
d'una sobtada envestida de les temibles hosts de l'indi Guai-
caipuro. Sense el soroll de la simbomba, dels ferrets i dels
"panderos" castellans, i sense un bon sopar i uns vins en-
cara millors! Ai, la primera Nit de Nadal a Caracas, plena
de bèl·liques inquietuds, tota resplendent de verinoses pun-
xes d'enyor!...

I, quin contrast amb les confiades Nits nadalenes
"caraqueñas" del nostre temps! La Missa del Gall, el so-
par dins l'íntim encís de la llar — vencent la crua realitat
il·lògica del clima — i les joguines dutes per l'Infant Je-
sús! A les cases amarades d'esperit evangèlic, s'hi fa pes-
sebre a l'estil català, amb recíproques visites familiars,
entre ingènues cançons i mútua ofrena de presents.

Per això, una jove poetessa veneçolana — Morita Ca-
rrillo — captant la dolça vibració de l'escena, ens dirà,
amb joiosa agilitat lírica:

*Nace un jardín
de retazos
y una aldea
de aserrín.
... ..
Cantemos
para el Niñito
arroró
con serenín.*

*Que le arrulle
la sirena
niña de sal
y el delfín,
sacudiendo
maraquitas
de coral
y serenín.
... ..*

*En un jardín .
de retazos
va naciendo
esta canción..."*

Cançó en el fons igual, sempre vella i sempre nova, uni-
versal i localista ensems, miracle humà a honor de la Pre-
sència divina feta Nadó, que amb les ales de la Innocèn-
cia també batega — tradició i inventiva — a Caracas, a les
altres ciutats i pobles, i als més allunyats paratges dels
Andes, on millor es conserva l'art de saber "vestir" els
pessebres amb homes i dones talment delicioses figures tí-
piques d'"ànima", bo o acomboiant bestioletes diverses fe-
tes de plomes, llana o pelletes de conill, cases de paper i
cartró, entre pins de "fique" acolorit. O, les Nits de Nadal
andines, on l'eterna cristiana tendresa vibra, com si, cada
any, la revifés un ressò de les angèliques cantúries de Bet-
lem, penetrants i vives, puríssimes!

Tomàs ROIG I LLOP